

dant Nederlag. Selv styrede han med overlegen Sikkerhed sin nye, flotte, rødmaledede Langslæde, »Blodørnen« kaldet, den han udenvidere havde taget paa Kredit hos Byens Hjulmand og om Dagen holdt skjult i en af Tømmergaardene. Let og lydløst næsten fløj den gennem Luften paa sine engelske Rundjern, mens han i ét væk brølte: »Varsko!« Hans tykke Kinder glødede; hans Øjne blev stive af Iver og Kappelyst. Undertiden rejste han sig midt under Farten op paa Mederne, svang sin Pigstav over Hovedet som en Kriger en Lanse og raabte: Hej-Hallo-Ho! Det tindrende Livsmød, al den viltre, stridslystne Ungdomskraft, han daglig maatte skjule og nedkue i Hjemmet og Skolen, brød i saadanne Øjeblikke frem hos ham i et triumferende Overmod, der kunde gøre ham en Smule latterlig selv for hans Venner.

Pludselig hørtes der et højt, varskoende Raab nede fra Foden af Bakken. I samme Nu styrede alle Slædefarerne ud til Siden og lod sig vælte ned i de dybe Grøfter. Ogsaa de, der var paa Vej opefter, forputtede sig i Hast bag Sne-driver og Buske, mens alene Pigebørnene blev staaende og nøjedes med at stikke Hovederne sammen og fnise. Nede ved Indkørselen til Byen var Vægteren kommen til Syne. I sin lange Kavaj, med Blikskiltet skinnende som en Stjerne paa Brystet, stod han dør i Maanelyset for Enden af